

MÊ HỒN CA

Đình Hùng

Thi phẩm thứ nhất của Đình Hùng.
Gia đình tác giả giữ bản quyền
bìa Nguyễn Trung
Nguyệt san VĂN UYÊN Sài Gòn
ấn hành tháng 8 năm 1968.

MÊ HỒN CA:

- NGUYỄN THỦY
- THẦN TƯỢNG
- CHIÊU NIỆM
- MÊ HỒN

Tựa

(bản in lần thứ nhất)

Cho đến mãi lúc này, mới có một người làm thơ nghĩ đến chuyện xuất bản tác phẩm của một người làm thơ, thì quả tình giọng cảm khái của Đình Hùng đã vô cùng thâm thúy:

*Ngày lại ngày thương nét mặt nhân gian
thế sự ấy nên cười hay nên khóc ?*

Nền thi ca Việt Nam thời tiền chiến đã được định lại giá trị.

Chúng ta yêu Hàn Mặc Tử mà thi tài không có đến hai lần trong rừng thơ Việt Nam, trong rừng thơ quốc tế. Bên ngọn hải đăng le lói một niềm trùng dương cô tịch là Phạm Hài, chơ vợ mấy ngọn tháp Chàm của nhà thơ Lan Viên họ Chế. Hoa hương man mác, ta gặp lại trong vườn thơ ca dao, địa hạt và đề tài của Nguyễn Bính.

Và đến nay, chúng ta lại được đọc Đình Hùng, tác giả tập Mê Hồn Ca. Nếu lỡ ở cuộc đời, là lỗi ở nghệ thuật, thì Đình Hùng may mắn hơn ai hết là được thấy tiếng tăm của mình bền chặt âm thầm trong nhiều tấm lòng mến mộ. Trường hợp đó hẳn hữu, vì ít ai nổi tiếng trước khi ra thơ. Thơ Đình Hùng thuộc loại nổi tiếng thâm lặng đó.

Đã ngót hai mươi năm, thơ Đình Hùng vẫn chỉ đượm một màu ảo diệu. Cái khát vọng đau đớn và bao la một non nước trường sinh như không bao giờ nguôi được. Dây “hành lang cô liêu” vẫn ngăn cách Đình Hùng với cõi đời thực tại. Giữa thế giới văn minh cuồng nhiệt, sự nghiệp và cuộc sống nhà thơ vẫn bàng bạc một thứ không khí phong trần và bộ lạc. Nhà thơ lúc nào cũng như đương “ngủ trong tòa vân thạch”.

Qua bức màn sương khói, phảng phất một niềm yếm thế mệnh mông, cuộc đời là một đất “Nước Vô Danh” và cõi phù trầm chỉ toàn những con “Người Mộng Áo”. Tâm

mắt của thi sĩ đã gặp được cái "kích thước thứ tư", và sự khám phá một thế giới hồng hoang trái ngược hẳn với cuộc săn tìm khoa học.

Con đường thơ hai mươi năm của Đinh Hùng đương dẫn ta qua bốn chặng tư tưởng: Nguyễn Thủy, Thần Tượng, Chiêu Niệm, Mê Hồn. Thoạt tiên, ta hãy nghe nhà thơ ca ngợi:

1. Thơ Nguyễn Thủy

*Đi lên em ơi, đường khinh thanh
nhìn trăng ta hát điệu vong tình
bốn mùa chuyển dáng xuân thu động
mây núi buồn nghiêng mái tóc xanh*

Nhà thơ sống giữa cuộc đời mà vẫn mơ tưởng đến thời nguyên thủy. Khúc hát vong tình là khúc hát lên non, khúc hát người quên hết niềm trần lụy. Cũng như nhà thơ Đường xưa từng tả ánh trăng như một ân huệ đầu tiên soi xuống con người thứ nhất, màu huyết trắng - biểu hiện sơ khai - dưới mắt Đinh Hùng., trong cảnh núi non bộ lạc, cũng phảng phất in hình đôi bàn chân sơn dã:

*Hỡi non thăm trước thời gian sao động !
đá băng khuâng màu thạch nhũ phai mờ
mấy xuân thu người đứng nhìn sao rụng ?
ta tìm trên tuyết trắng dấu người xưa*

"Trong bảy xứ tình phong vũ" là cõi thế gian, nhà thơ vẫn tưởng nghe tiếng gà roi trong đêm thu xa, roi xuống một nơi nào hoang sơ và tân tạo. Tiền kiếp thi nhân như ở cả trong nỗi niềm hoài nguyên thủy, còn sự sống chung quanh chỉ là một khung cảnh mơ hồ, giả tạo:

*Lệ in bóng núi mờ nhân ảnh
mây đỏ về đâu có gặp mình
thương Nước Vô Danh, Người Mộng Áo
ta cười một nét vẽ hư linh
áo thư đã ố màu tang hải
em thoát xiêm đi, hiện dáng Tình*

2, Thơ Thần Tượng

Trong cõi nguyên thủy hoang sơ, núi non vì đợi chờ lâu ngày đã thành tượng, mỗi âm hưởng đều có một vang bóng dị kỳ. Nỗi mơ ước trở về nhà thơ , lần này, được thể hiện thêm bằng một bóng dáng mỹ nhân đã trút bỏ xiêm y và trở thành thần tượng:

*Những buổi đó, ta nhìn em kinh ngạc,
Hồn mắt dần trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi ! Ôi mắt dị kỳ !
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước.
Thấy cả bóng một vầng đông thuở trước,
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về,
Khấp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ*

Những người "kỳ nữ" đó, một khi được tiếp xúc rung động, say mê, lại trở lại làm cho chính người đã tạo nên nàng, đau thương và chua xót:

*Ta đặt em lên ngai thờ Nữ Sắc,
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.
Buổi em về xác thịt tẩm hương hoa,
Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết.
Ôi cám dỗ! Cả mình em băng tuyết,
Gợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân.
Ta gân em, mê từng ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại, để lòng nguôi gió bão*

3. Thơ Chiêu Niệm

Dưới chân tượng thần linh, con phong vũ vẫn nổi, nhà văn vẫn còn đau khổ như ai. Người tín đồ một lý tưởng cần phải đạt lên nữa, cho đến khi lời nói không còn tình ý, âm nhạc mất hết vần vương, tất cả mở một vùng siêu thoát:

*Này nghe lời nói không tình
nghe thanh âm nhạc mất hình mộng xưa
thương ôi, thơ lạc hồn phong nhã
ta đi gọi bóng ma sâu trong núi hoang vu
Diệu Thư nàng hỡi, Diệu Thư
xuân ai hương lửa ?
hết xuân bài hát tương tư lạc loài
mộng viết lên từng bản điệu tang dài
lời văn thư bình dị - nghệ thuật cười
một tiếng bi ai*

4. Thơ Mê Hồn

Trong ánh sáng đột nhiên bùng dậy, ta kinh ngạc bao nhiêu khi cảm thông theo nhà thi sĩ:

Nhờn tiên chợt sáng thiên cơ...

Rồi ở một thế giới mà mỗi lời nói tiết lộ một tiên tri, một ý tình trở nên một tin tưởng:

*Đêm thiêng thốn thức hồn du mục
ta vọng lên non tiếng ác thần
cửa ngực song hồ rung ánh lửa
trắng mê màu huyết loạn hồng vân*

Trong cõi mê hồn, mất hết ý nghĩa của tiếng khóc, câu cười, chỉ còn lại nỗi say sưa trác tuyệt:

*Trận cười tan hợp núi sông
con mê kỳ thú lạ lòng cỏ hoa
hý trường đối lớp phong ba
mượn tay nguy tạo xóa nhòa biển dâu*

Ta đừng mong gặp ở thơ Đinh Hùng những quan niệm thông thường về nhân sinh thực tại, vì thi sĩ mãi mê tìm về với thời đại nguyên thủy, thần linh. Thật vậy tác phẩm của thi sĩ có một đường lối riêng biệt, một màu sắc tân kỳ.

Có người bảo thơ Đinh Hùng không “phục vụ”. Nhưng đó là điều tôi cố tránh nói ra đây. Tôi nghĩ rằng, đọc một cuốn thơ để ghi lấy một đoạn đường thơ, điều cần nhất là ta phải cảm thông, rung động hoàn toàn với nhà thi sĩ, dẫu chúng ta khác cuộc đời, nghĩa là không cùng quan niệm.

Song le, quan niệm khác không ngăn cấm một đồng cảm sâu xa. Biết hiểu, biết yêu, quan niệm hay lý tưởng của ta mới có thể sáng suốt. Huống chi đây, là một sự nghiệp tận tụy trong mấy mươi năm đăng đăng, những dị thảo và kỳ hoa góp thom vào khu vườn văn học.

Hai mươi năm nay, Đinh Hùng là một tâm hồn cô đơn. Nhưng lúc này, nhà thơ không còn lẻ loi nữa: tác phẩm của thi sĩ sẽ gửi đi đã được cuộc đời đón nhận

nhà xuất bản Tiếng Phương Đông
Hà Nội, 1954

1. Thơ Nguyên Thủy

Bài Ca Man Rợ

Lòng đã khác ta trở về đô thị,
Bỏ thiên nhiên huyền bí của ta xưa
Bóng ta đi trùm khắp lối hoang sơ,
Và chân bước nghe chuyên rung đời xuôi.
Lá cỏ sắc vương đầy trên tóc rối,
Ta khoác vai manh áo dầm hương rùng
Rồi ta đi, khí núi bốc trên lưng,
Mắt hung ác và hình dung cổ quái.

Trông thấy ta, cả cõi đời kinh hãi,
Dòng sông con nép cạnh núi biên thù.
Đường châu thành quần quai dưới chân đi,
Xao động hết loài cỏ hoa đồng nội.
Người và vật nhìn ta không dám nói,
Chân lảng xa, từng cặp mắt e dè.
Ta ngẩn ngơ nhìn theo bóng ngựa xe,
Nhìn theo mãi đến khi đời lánh cả.
Và ta thấy hiện nguyên lòng sơn dã:
Cảnh sắc này bỗng nhuộm máu tà dương.
Ta xót thương, ta căm giận, hung cuồng,
Ta găm thét, rung mấy trời thế sự.
Rồi dữ tợn, ta vùng đi khắp xứ,
Nắm hai vai người tục khách qua đường.
Lòng lạ lùng tìm ảnh với tìm hương.
Nhưng lẫn lộn chỉ thấy màu xiêm áo.
Trán thì phẳng - ôi đâu là kiêu ngạo ?

Đâu hồn nhiên trên nét vẽ râu mày ?
Ta ghi người tắt thở ở trong tay,
Miệng quát hỏi: có phải người là bạn ?
Ôi ngờ ngác một lũ người vong bản,
Mất tinh thần từ những thuở xa xôi !
Ta về đây lạ hết các người rồi,
Lạ tình cảm, lạ đời chung, cách sống.
Trong bờ ngõ, duy lòng còn chút mộng,
Ta đi tìm người thiếu nữ ngày xưa.
Nàng không mong, ta đi đến không ngờ,
Giây phút ấy thực mắt nhìn tận mắt.
Ta cười mỉm, bỗng thấy nàng che mặt,
Ta giờ tay, nàng khiếp sợ lùi xa,
Ta điên rồ, đau đớn, xót xa.
Trong cô độc, thấy tình thương cũng mất.
Ôm Nhan Sắc với hai bàn tay sắt,
Ta nhìn ai - ôi khoẻ mắt ta nhìn !
Em có là ma, là quỷ, là tiên ?
Em có mấy linh hồn, bao nhiêu mộng ?
Em còn trái tim nào đang xúc động ?
Em có gì, trong xác thịt như hoa ?
Lạc thiên nhiên đến cả bọn đàn bà,
Với những vẻ dung nhan kiêu diễm nhất.
Ta lão đảo vùng đứng lên cười ngất,
Ghi chặt nàng cho chết giữa mê ly.
Rồi dày xéo lên sông núi đô kỳ,
Bên thành quách ta ra tay tàn phá.
Giữa hoang loạn của lâu đài, đình tạ,
Ta thân nhiên, đi trở lại núi rừng.
Một mặt trời đẫm máu xuống sau lưng.

Những Hương Sao Rơi

Khi miếu đường kia phá bỏ rồi
ta đi tìm những hương sao rơi
lạc loài theo dấu chân cầm thú
từng vệt dương sa mọc khắp người

sau trái cô sơn, ngày lại ngày
hồn kinh kỳ hiện dưới chân mây
đôi tay vò xé loài hoang thảo
đỏ máu cắm hờn trên cỏ cây

Rồi những đêm sâu bỗng hiện về
vượn lâm tuyền khóc rợn trăng khuya
đâu đây u uất hồn sơ cổ

từng bóng ma rừng theo bước đi

ta đến sườn non rẻ cỏ gai
sống đây ghi trước mảnh di hài
lẩn trong kiến trúc tòa vân thạch
hồn cổ ngòì chung, mộng vẫn dài

từng buổi hoàng hôn xuống lạ kỳ
ta nằm trên cỏ lắng tai nghe...
thèm ăn một chút hoa man dại
rồi ngủ như loài muông thú kia

Người Gái Thiên Nhiên

Nàng nhón lên giữa mùa xuân hoa cỏ
nửa linh hồn u ám bóng non xanh
ngoài thiên nhiên nở bùng thân mỹ nữ
nàng yêu ta, huyền hoặc mỗi kỳ tình
ôi bí mật của tâm lòng để ngõ !
đã ai vào dò xét truyện rừng sâu ?
trải sóng nước, vượt qua rừng châu thổ
ta lên đây nghe vượn hú kêu sâu
cảnh diễm lệ ngân ngơ hồn cầm thú
thôi dừng chân, xem Nhan Sắc lên ngàn
nổi vui mừng nở trang ý phong lan,
chiều hương lạ, mộng rừng về nghi ngút
chúng tôi gặp nhau bên dòng suối ngọt
làm đôi người cô độc thuở so khai:
nàng băng khuâng đốt lửa những đêm dài
ta từng buổi bơ vơ tìm bộ lạc
nàng là Gái-Muôn-Đời không đổi khác
bộ ngực tròn nuôi cuộc sống đương xuân
ta đến đây làm chủ hội phong trần
lấy hoa lá kết nên Tình Thái Cổ
rừng buổi đó vang tiếng cười man rợ
quả tơ duyên đỏ thắm sắc trên cành
chúng ta đi, lặng ngắm núi đồi xanh
bước trên cỏ để ngàn sau in dấu
ôi ! giữa trời thơ, những đêm hiền hậu
con chim nào kêu vắng tiếng trần ai ?
mấy thu xanh dòng thác lệ u hoài ?
thời xa vắng mở hương lòng trái đất
trong tay nàng ta ngã mình ngây ngất
nghe rõ ràng trên thịt ấm, da xuân
ngực dâng cao, hơi thở đã mau dần
mùi cỏ lá bỗng thoảng hồn mong nhớ

ta ngẩng lên, mắt nàng buồn muôn thuở
ngắm hoa sao lay động dưới khe nguồn
chung mối sầu, thơ thần với trăng suông
bên sườn núi có con hươu vàng điệp

Hoa Sử

Vì đâu em hát niềm thương nhớ ?
ta đã nghe từ thuở nguyệt lên
sáng sớm, hồn thơ ra ngự trị
tịch dương bùng sáng lửa đoàn viên
thơ ơi ! lạc lối vào hoa sử
ta dựng lầu xuân, chấp mối duyên
đôi áo sông hồ thơm huyết mạch
chiều nay xin đốt áng hương nguyên

xưa mạch đất dẫu nghìn xuân vũ trụ
ta lãng du, chợt gặp cỏ hoa tình
mừng phong cảnh bốn mùa về hội ngộ
em gọi tên hồn non nước sơ sinh
sầu gửi nguyệt, lửa chiều say, ta ngủ
mộng chưa quen – ôi ! xứ mộng không hình !
em hỏi trăng, đón bàn tay tâm sự
ta bỗng ngỡ gió thoảng, nét mây linh

trăng với lệ em cùng anh
đêm xưa ai hiểu tiếng hoa Quỳnh ?
vì lòng cảm tú
hiện trời tinh anh
thương ai, trái đất nghiêng mình ?
tha thướt Đài hương khép mở...

con sóc trên cành
gọi bầy ca vũ
ta nghe cảm thú
vào hội đồng thanh
hồn nhạc mong manh
kể lời châu thổ
ôi điệu u tình
lả lướt rừng xanh

thế kỷ thanh bình nức nở qua
ta nhìn nhau khóc tuổi trăng già
buồn lên, cõi đất chưa than thở
em đã ca sầu – ôi Dã Hoa !

Trời Áo Diệu

Đi lên em ơi ! đường khinh thanh,
Nhìn trắng, ta hát điệu vong tình.
Bốn mùa chuyên dáng xuân thu động,
Mây núi buồn nghiêng mái tóc xanh.

Đây hoa cỏ thoát hình hài ảo mộng,
Ta ngắm Nàng trút bỏ áo xiêm Thơ
Ta dừng bước, bài thơ Tình in bóng,
Cảm hồn trời bao đây núi trâm tư !
- Hỡi non thăm ! trước thời gian xao động,
Đá băng khuâng, màu thạch nhũ phai mờ;
Mấy xuân thu người đứng nhìn sao rưng ?
Ta tìm trên tuyết dấu Người Xưa.

Đi vào mộng những Sơn Thần yên ngủ,
Em ! kia Em ! đừng gọi thức hư không !
Hãy quì xuống đọc bài kinh ái mộ:
Hồn ta đây, thành tượng giữa Vô Cùng.
Mùa ảo diệu chuyển giao đường tình tú,
Em biệt Xuân, còn để lại hoa dung.
Ta cười xuống kẻ tình nhân tục phớ:
- Tay cầm tay, lòng có thấu chăng lòng ?

Đi vào mộng những Sơn Thần yên ngủ.
Đôi hồn người tưởng gặp bóng cô đơn.
Rượu trường sinh: ta uống mắt em buồn,
Sầu mấy kiếp, giấc ngủ say bừng đỏ ?
Quên đi em, hãy sống đời cây cây cỏ,
Tùng linh hồn dang dúi với hương hoa.
Ta nhớ xưa: đêm thu rưng tiếng gà,
Trăng vĩnh viễn khóc thời gian tình tự
Mây hay gió động nổi niềm phong vũ,
Bây xứ Tình che lấp dáng khinh thanh.
Theo lối mộng đi về Ân Ái cũ,
Em nghe ta, cùng mê hoặc thân hình.

Khuya sớm tìm sang lối tuyết trinh.
Lầu Xuân, hoa dựng ngọc liên thành.
Lệ in bóng núi, mờ nhân ảnh,
Mây đó về đâu, có gặp mình ?
Thương Nước vô danh, Người mộng ảo,
Ta cười một nét, vẽ hư linh.
Áo thơ đã ố màu tang hải,

Em thoát xiêm đi, hiện dáng Tình.

2. Thần Tượng

Kỳ Nữ

Ta thường có từng buổi sâu ghê gớm
Ở bên Em - ôi biển sắc, rừng hương!
Em lộng lẫy như một ngàn hoa sớm,
Em đến đây như đến tự thiên đường.

Những buổi đó, ta nhìn em kinh ngạc,
Hồn mắt dần trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi ! Ôi mắt dị kỳ !
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước.
Thấy cả bóng một vàng đồng thuở trước,
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về,
Khắp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ.

Ta run sợ, cho yêu là mệnh số,
Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau
Vi người em có bao phép nhiệm màu,
Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc.
Ta đặt em lên ngai thờ Nữ Sắc,
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da
Buổi em về xác thịt tẩm hương hoa,
Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết
Ôi cám dỗ! Cả mình em băng tuyết,
Gợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân.
Ta gần em, mê từng ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại, để lòng nguôi gió bão.
Khi sùng bái, ta quỳ nâng nếp áo,
Nhưng cúi đầu trước vẻ ngọc trang nghiêm.
Ta khấn cầu từng sớm lại từng đêm,
Chưa tội lỗi, đã thấy tràn hối hận.
Em đài các, lòng cũng thoa son phấn,
Hai bàn chân kiêu ngạo dẫm lên thơ
Ôi vô lương ! Trong một phút không ngờ,
Ta đã muốn trở nên người vô đạo.

Tất cả em đều bắt ta khổ não,
Và oán hờn căm giận tới đau thương.
Và yêu say, mê mệt tới hung cuồng,
Và khát vọng đến vô tình, vô giác.
Hỡi Kỳ Nữ! Em có lòng tàn ác,
Ta vẫn gần - ôi sắc đẹp yêu ma !
Lúc cuồng si, nguyên rửa cả đàn bà,
Ta ôm ngực nghe trái tim trào huyết.
Ta sẽ chết ! Sẽ vì em mà chết !
Một chiều nào tất thở giữa môi hôn,

Ta hái trong em lấy đóa hoa hôn.

Ác Mộng

Niềm khát vọng, ta ghi vào huyết sử,
Dưới chân em, Thơ lặc mắt linh hồn.
Ta đau xót trong mỗi giờ tỉnh tự,
Ta khóc nhiều cả những lúc trao hôn.

Đời tàn tạ em đừng ca hát nữa:
Hội thanh bình, cuộc sống gượng vui thôi
Ta muốn điên vì khoe miệng em cười,
Ta cuồng dại bởi nghìn câu em nói
Nhan sắc ấy chớ nên tàn nhẫn vội,
Tình mất rồi ! oán hận đã mênh mông.
Chớ thờ ơ ! Ta nổi giận vô cùng,
Nhiều ác mộng hằng len vào giấc ngủ.

Ta quên hết ! Ta sẽ làm Bạo Chúa,
Sống nghìn năm ngự trị một lòng em.
Cuộc ân tình ghê rợn suốt muôn đêm
Nào ai tiếc thương gì thân mỹ nữ !
Tay mỗi ôm sẽ dày vò nhung lụa,
Phấn hương nhàu, tan tác áo xiêm bay
Ta bắt em cười, nói, bắt em say,
Ta đòi lấy mảnh linh hồn bở ngỡ.
Ôi ! ly rượu em dâng toàn huyết đỏ,
Ta uống cùng dòng lệ chảy đêm xưa,
Để ưu tư, hờn giận với nghi ngờ
Về hiển hiện bóng ma kê bên gối
Bao hoan lạc ! sau những giờ tội lỗi,
Một mình Em sừng sốt đứng bên giường,
Ngắm ta nằm say giấc ngủ đau thương,
Trong run sợ bỗng thấy lòng tê tái

Hương Trinh Bạch

Những người gái vẫn cùng ta gặp gỡ
cũng như em, giấu kín mộng linh hồn
cũng đắm tình trong mắt liếc, môi hôn
lòng chưa ngộ cũng sẵn sàng ân ái

ta mê muội giữa một bầy yêu quái
biết cười vui, nói những giọng êm đềm
và than ôi ! tàn nhẫn cũng như Em
từng nhan sắc ngấn ngơ hay kiêu lệ

ta đau đớn mà yêu chưa kịp nghĩ
cả thịt xương mòn mỏi nhớ thương ai
đời hung vong – ôi thành quách, lâu đài
tự thiên cổ đứng buồn soi đáy nước
vườn Lạc Hoa ngày nay không quen thuộc
ta ngủ trong tưởng vọng Đóa Hồng xưa
bước chân em đánh thức dậy tình cò
để trông thấy buổi chiều về tiêu diệt
em giống ai ? ta điên rồi, không biết !
nụ hôn đầu tê dại đến tâm can
ta nhìn theo hình bóng những năm tàn
ta sáng sốt vội ôm ghì xuân sắc
lời em nói, ta chưa hề nghi hoặc
tiếng em cười, ta vẫn khát khao nghe
ta van xin từng phút mộng vai kề
lòng tín ngưỡng cả núi hương phản trắc
đời bỏ ta nằm trong tay Nữ Sắc
đêm hải hùng nghe vắng bước thời gian
bóng thê lương rờn rợn ghé bên màn
ta gục khóc, tưởng Tình Xưa ngồi cạnh
em đã đi như bao người gái lạnh
vẫn cùng ta gặp gỡ những đêm buồn
say vô cùng dư vị cặp môi son
thoảng xiêm áo, nhớ mùi hương da thịt
ta không biết, em ơi, không dám biết
ai hững hờ, ai mộng với ai say ?
những ai kẻ môi ân ái vui đầy
những ai nói, ai cười như hứa hẹn ?
quên tình ái, ta phá tàn cung điện
đi ngoài sao thâm lặng khóc trời xanh
xa mắt em, xa ánh sáng kinh thành
mỗi bước chậm xót thương hồn đường phố

ôi gác ca lâu, rèm buông lửa đỏ
ôi mộng xuân lả lướt những đêm tình
cổ rượu hồng, hy vọng sáng rung rinh
mùi son phấn khác gì hương trinh bạch
tỉnh truy hoan, ta vẫn là sầu khách
mảnh hồn đau lạc lõng dưới trăng tà
kia, xiêm đào thương nữ thoáng như hoa...

3. Chiêu Niệm

Gửi Người Dưới Mộ

Trời cuối thu rồi -- Em ở đâu ?
Nằm bên đất lạnh chắc em sầu ?
Thu ơi ! Đánh thức hồn ma dậy,
Ta muốn vào thăm nấm mộ sầu.

Em mộng về đâu ?
Em mất về đâu ?
Tùng đêm tôi nguyện, tôi cầu,
Đấy màu hương khói là màu mắt xưa.

Em đã về chưa ?
Em sắp về chưa ?
Trăng sao tắt, ngọn đèn mờ
Ta nằm rỏ lệ đọc thơ gọi hồn.

Em hãy cười lên vang cõi âm,
Khi trăng thu lạnh bước đi thăm.
Những hồn phiêu bạt bao năm trước,
Nay đã vào chung một chỗ nằm.

Cười lên em !
Khóc lên em !
Đâu trăng tình sử,
Nếp áo trần duyên ?
Gót sen tổ nữ
Xôn xao đêm huyền.
Ta đi, lạc xứ thần tiên,
Hồn trùng dương hiện bóng thuyền U Minh.

Ta gọi bài thơ anh linh,
Hỏi người trong mộ có rùng mình ?
Nấm xương khô lạnh còn ân ái ?

Bộ ngực bi thương vẫn rợn tình ?

Hỡi hồn tuyết trinh !
Hỡi người tuyết trinh !
Mê em, ta thoát thân hình,
Nhập hồn cây cỏ, đa tình mỗi đêm.

Em có vui thêm ?
Em có buồn thêm ?
Ngồi bên cửa mộ,
Kể cho ta biết nỗi niềm.

Thần chết cười trong bộ ngực điên,
Ta nghe em thở tiếng ưu phiền.
Nỗi lòng xưa dậy tan Thanh Vắng.
Hơi đất mê người -- Trăng hiện lên.

Màu Sương Linh Giác

Từ khi thừa lạnh hương em
ta đem phòng làm cỗ mộ
ta xua giấc mộng từng đêm
mỗi lúc hồn cây động gió

ta hằng nghe rõ
tiếng buồn trong sương
hằng thấy trên tường
hình ma, bóng nhớ
chỗ em ngồi cũ
lên màu khói hương

từ đây châu thổ không người
ta muốn xa chơi
những đường viễn xứ
ta khóc, ta cười
cho nguyện cầu rơi
trong hang cầm thú

than ôi than ôi
lòng ta man rợ
không còn xót thương

chết đi, ta phá Thiên Đường
kinh động trái tim Thần Nữ

ta hát bài kinh, thoảng dã hương

từng đêm chiêu niệm bắt hồn Nàng
lời ra cửa biển tìm sao rụng
rỏ xuống mồ em giọt lệ thương

Tìm Bóng Tử Thần

Nàng nằm mộng suốt đêm hè dưới nguyệt
nụ cười buồn lay động ánh trăng sao
xa nắm mộ, chúng ta cuồng dại hết
để yêu tà về khóc dưới non cao

hồn Vệ Nữ lạc loài bên cửa huyết
xuân bi thương – ôi má thắm, môi đào !
bốn mùa trăng vào một hội chiêm bao
trong giấc ngủ đắm mùi hương phấn lạ

xa tục phố đây bức tranh thân họa
lẩn sâu, vui, ai nhớ buổi sông hồ ?
ta biến hình, thoát khỏi trái tim xưa
quên tâm sự, chắc đau lòng cõi Đất ?

đem huyền diệu mệnh mông hời thể chất
dựng Mê Cung, ta bắt dịp phù kiều
lửa tình câu bùng cặp mắt cô liêu
nhịp máu đong kiếp vô thường hiu hắt

này Biển Giác: mây trời nghiêng nét mặt
cây Từ Bi hiện đóa Ác Hoa đầu
hỏi gặp hồn, ai biết thiện căn đâu ?
xuân phương thảo cũng như xuân tùng bách

xin Thần Nữ tin lòng tôi trinh bạch
đốt kỳ thư còn mộng nét văn khôi
giữ hư không tìm lại vết chân Người
ôi xứ đạo có bao mùa tình tự ?

trong bản hát thiêng
của bầy Thanh Nữ
có ai về ngự
giữa lòng thuyền duyên ?
trong mộng trần duyên
của hồn thiên cổ
có ai về ngủ
một giấc cô miên ?

trời ơi đây nguyệt vô biên
trong lòng người đẹp nằm quên dưới mồi
ta cười suốt một trang thơ
gặp hồn em đó còn ngờ yêu ma
Giáng Tiên đâu ? thế kỷ gian tà
đạo chơi bình địa tưởng qua hải tân
đi đi, cho hết dương trần
ngày mai tìm bóng Tử Thần mà yêu !

Cầu Hồn

đây chiều thơ lá lướt
khúc cầu hồn lạc âm
tôi nhớ điệu phong cầm
dẫn lời len cao vút
đây là trang tuyết bút
xin mời nàng giáng lâm

hồn ơi ! hồn tỉnh giấc thân
đêm nay lạc xuống dương trần mà vui

nghìn yêu ma che bước cõi luân hồi
nhìn nghiêng mặt đất thấy trời hiển linh
giữa đêm đời sẽ hồi sinh
nhân gian hát khúc vong tình lên non
đôi ta vào hội oan hồn
âm dương tái hợp –
ồ ! đây là cuộc tân hôn kỳ dị
nguyệt hoa mặc áo huyền vi
màu nghệ thường đỏ - trời ơi ! xiêm y biến hình
tôi van lơn bày nhạc nữ đồng trình
đùng cao giọng hát - hồn các em lạc tinh anh bốn trời !
đùng cho thể chất phục hồi
đùng cho tôi khóc, tôi cười vì điên !
giờ làm chung ảo diệu
ta cầm giây lương duyên
ai gọi đời niên thiếu ?
trăng ! kia trăng ảo huyền
nghìn năm sầu chưa yên
bóng cô nàng yếu diệu
lướt qua mộ thánh hiền
về đâu đáng xe tiên
khuất sau nhà Thái Miếu ?
cờ hồn phát phối lên
qua xứ ma sâu, ta mất trí

thieu đi tập sách vẽ hoa nguyên
trời ơi ! trời ơi ! làn tử khí !
lạc lũng hương thâm đóa Bạch Liên

Thoát Duyên Trần Cấu

Này nghe lời nói không tình
nghe thanh âm nhạc mắt hình bóng xưa
thương ôi ! thơ lạc hồn phong nhã
ta đi gọi bóng ma sâu trong núi hoang vu
Diệu Thư nàng hỡi ! Diệu Thư !
xuân ai hương lửa ?
hết xuân bài hát tương tư lạc loài
mộng viết lên từng bản điệu tang dài
lời văn thư kinh dị - nghệ thuật cười một tiếng bi ai
dánh thơ ơi ! đây cung cấm tuyên đài
thơ tử sinh gào khóc
ta hóa táng Thiên Tài trước mộ Giai Nhân
đứng lên thôi ! từ biệt tượng linh thần
hãy phá tan khúc nhạc đêm Tần - đốt tập thơ yêu
giết đi hồn nguyệt hoa chiều
giết đi cả dáng diễm kiều của xuân
âm dương chẳng hội Châu Trần
xin lỏng trút áo thanh tân cho đời
giả hồn ta, người gái gió giăng ơi !
nhân gian chết yểu, em cười với ai ?

nghìn năm chưa thoát cơn mê hoảng
ta thác sinh vào ngọn hải đăng
hỏi bao hòn đảo vừa ly tán ?
trần tục là đâu ? hỡi đất bằng !

4. Mê Hồn

Sông Núi Giao Thần

Trăng ơi ! đừng bỏ kính thành:
hồn cổ đô vẫn thanh bình như xưa
nhờn tiền chột sáng thiên cơ
biết chẳng ảo phố, mê đồ là đâu ?
ta say ánh lửa tinh cầu
dựng lên địa chấn , loạn mầu huyền không
trận cười tan hợp núi sông
cơn mê kỳ thú lạ lòng cỏ hoa

hý trường đôi lớp phong ba
mượn tay nguyệt tạo xóa nhòa biển dâu
hung vong Vạn Lý Thành sầu
trăng ơi ! đừng bỏ mái lầu nhân gian
ta chờ thiên địa giao hoan
nhập thần cây cỏ muôn vàn kiếp sau

Mê Hồn Ca

1.

Lời nói im, ta nằm chờ siêu thoát
mơ hoàng thành dựng lại bản thanh âm
mười ngón tay nhưng
mở cửa để cầm
ôi kiến trúc một chiêm bao thần bí !

ta lạc hồn giữa lầu đài kỳ dị
suốt muôn đời không hiểu dây hành lang
dưới hiên tây từng thế kỷ điêu tàn
gạch ngói cũ nghe hoa thềm rụng cánh
giữa ân tình đứng lặng tượng giai nhân
dáng thiên thu khêu gợi một đêm Tần
lạc âm cung ngân ngọc hồn lệ quý
ta nằm trong di tích cuộc tang thương
khóc thâu đêm cho thấy lại thiên đường
thuả hưng phục – ôi ! cõi lòng hoang phế !
hồn hời hồn ! xưa chết chìm dưới bể
hãy vùng lên, cười một tiếng bi ai
máu ta say không chảy thoát hình hài
hằng khinh động chôn ả nằm vĩnh viễn

trăng khuyết dụ xuống bên đài kỷ niệm
lầu gác xưa nghiêng bóng lấp thời gian
biết chẳng ai ? trong giấc ngủ hoang tàn
hồn gỗ đá nặng nề vừa tỉnh giấc
cuối trời loạn thương một vùng sao mọc
ta hát lên, chân nhịp bước thần kỳ
trở về đây xơ xác mảnh tàn y
giữa hoang địa hiện hồn tòa u ngục
bùng mắt dậy, lửa hồi sinh đỏ rực
thịt xương về trong cỗ mộ xô xao
hỏa thiêu rồi ! làn tử khí lên cao
chiều tái tạo băng khuâng từng ngọn cỏ
hoa thanh quý nở bùng trong diễm sử
thiên tiên đâu ! về tắm nước sông đào
ta nghiêng mình làm một trái non cao

và nghe tan vỡ
tâm tình trăng sao...

chiều mù sương lẩn trong tiền kiếp lạ
mỗi năm tàn ước vọng một bông hoa
Diệu Hương em !
trăng xuân rụng, nguyệt thu già
đây thể chất lạc loài đi nức nở
ôi hư vô ! đừng gọi lòng ta nữa
ta phá tan hư ảnh, lại điên cuồng
mộng hoàng vương đâu ? hỡi mộng hoàng vương !
đêm phản trắc đầy chiêm bao lưu huyết

ta đang nghe Thành Lạc Hồn kiến thiết

2.

Phát tay áo, tìm bắt hương Hồ Điệp
ta thoát hồn về nhập xác em xưa
trong giấc mộng hai lần giai nhân đẹp
cùng một đêm biển ảo trăng xuân thu
đây bài hát đã đi qua tiền kiếp
giữa tơ đàn xao động cánh hư vô

ta chung khóc cuộc điêu tàn Nhã Điển
bản ca trường dựng lại mái trời tây
trong giông tố hồn ly dân câu nguyện
nhạc bình sa theo gió tới chân mây
thuả cô độc, hồ trầm tư nổi sóng
gọi hồn ta về núi Vọng Phu xa
lời Thần Nữ mê điên ngoài cửa động
đêm ảo kỳ bay lạc tiếng thiên nga
ôi ! vũ trụ muôn đời thoi thóp sống
ta gục quỳ bên những bản cầm ca

buổi chiều đến sâu lên Kim Tự Tháp
bóng ta đi hoài cảm góc trời này
từ cổ đô, hồn lạc xứ về đây
bao hài cốt nổi trôi bờ biển khác
thủy triều xuống, hiện lên toà Vân Các
chúng ta cùng sống lại - Phế Vương ôi !

ngủ một giấc đời nhuộm màu kim cổ
ta mỉm cười nên thế sự suy vong
mau vùng lên giữa lại Thái Dương hồng
trời lâm nạn, thôi ! hành tinh tan vỡ !
hồn lệ sầu ơi !

đâu những vùng trời
không làm thương nhớ ?

ta dẫn lối về đây đoàn ca vũ
tự bốn mùa địa ngục vắng âm thanh
chúng ta khóc như một bầy thú dữ
lòng đã man nghe trái đất tan tành

Lạc Hồn Ca

Đời Anh Hoa

1.

Ta để nguồn hương nhập xác này
hồn như phong vũ đã xa bay
mê đi chín kiếp luân hồi nữa
về gặp nhân tình hát ở đây
đâu biết tin xuân còn diễm ảo
mà thương huyền sử bắt đầu thay
vì ta đổi áo thiên nhiên mộng
người gái Giao Đài mới biết say

2.

trăng bỏ ta đi, trăng ảo huyền
mây trùng biển lạ nhớ bình nguyên ?
sầu ta đọng khắp trường giang thủy
vào cuộc tuần du lại đắm thuyền
ta hát lên trời muôn thuở trước
giờ đây còn lắng khúc giao duyên
hỷ thần lưu lạc về sông núi
người gọi hồn ai ? hỡi đồ quyền !

3.

hãy thoát thân đi, đuổi bắt hình
hồn ơi ! đừng lạc xứ U Minh
ai tìm ta đó trong đêm loạn ?
có gặp thơ về, Nhạc hiển linh ?
ta gọi thiên tai, cười mệnh số
đây lời hoan lạc viết nên kinh
đời anh hoa trước nghe thần mộng
còn giữ nguyên trang sách diễm tình

Huyền Sử

4.

thời đại Hoàng Kim đã phục hồi
ta mừng Bạo Chúa sắp lên ngôi
tìm thơ vương giả, xuân lưu huyết
mơ dáng cung phi, nước ngậm cười
nhìn suốt hư linh vừa thấy Mộng
thiện tâm về ẩn chốn nào vui ?
buồn riêng một bóng trăng tiền sử
sao Thái Hòa xưa rụng xuống người

5.

hãy ra sa mạc, cõi Thơ Vàng
vào trận cuồng phong, loạn hỗn mang
nghìn lá cờ ma sấu địa chấn
hát lên, ôi dòng máu Bình Vương !
người đi, cắt chuyết đường qua núi
ta mất biên thù, lạc thái dương
lấp bễ danh truyền, quên sự tích
trở về, xin mộng giấc hiền lương

6.

ta đến nghe đòi sắp mệnh chung
giữa đêm về viếng mộ anh hùng
ngiên trời hiện bóng đường xa mã
vượt nước in hình mái thủy cung
trở giấc bơ vơ hồn lạc quốc
lạ dòng trôi nổi bến phù không
người ôi ! tỉnh dậy, đừng oan thác
lam khí bay lên lấp cửu trùng

Vô Thường

7.

tàn ác, thời gian giục vó câu
mình ta lạc mộng, đứng trong sầu
ngẩn ngơ tình tứ, lòng hoang dại
mờ ảo dung quang, tóc đổi màu
xuân buổi thanh bình rung lệ sử
hội đêm phong kiến loạn vương hầu
người xưa dạo đến cười trong mộ
hờ hững, ta đi khuất nguyện cầu

8.

ai ở mà say hội lý đào ?
trăng phù du ấy tuổi là bao ?
núi non dựng lại toàn cung cấm

cuồng dại, ta mê thị trấn nào ?
yến tiệc đi về, quên lối mộng
tạ tử, thơ lạc vận tiêu dao
ý trời, tay viết lên bàn thạch
bày ván cờ tiên thủ thấp cao

9.

đọc sách mười năm học lấy quên
ta, đem Hồng Thủy dạo con thuyền
giận công trác tuyết trời khai thác
tay cuốn giòng sông, nổi sóng lên
ruộng đất đã nguôi lòng thảo dã
mặc ta rừng núi khóc lâm tuyền
thơ đâu ? chẳng nói lời yêu hoặc
vẽ mặt sấu nhân, nét bút điên ?

Hồi Sinh

10.

bộ lạc ta xưa mất hải tân
buồn nghiêng nội địa, cháy tà huân
đêm thiêng thỏn thức hồn du mục
ta vọng lên non tiếng ác thần
cửa ngục sông hồ run ánh lửa
trăng mê màu huyết, loạn hồng vân
hoang sơ, tuổi đã bùng cơn mộng
cúi mặt u huyền, khép áo xuân

11.

nhạc khóc cầm đài nghẹn khúc ca
trần gian chuyển dáng mộng giao hòa
gió trắng ngự uyển buồn xuân sắc
thử bước vào xem cung điện Ma !
xiêm áo tôn nghiêm còn lạ chủ
nửa chừng hoan lạc nép mình hoa
hỡi ơi ! hồn lệ mờ nhân thế
vãn cuộc hồi sinh, ai đợi ta ?

12.

hồn phách thanh tuyền dáng ảo hương
bâng khuâng thần chú lạ thiên đường
gợn trong nhân ảnh màu hư cấu
lạc thổ hồng lên tuổi thái dương
thức ngủ huyền vi, điềm ngọc sáng
lửa đầu hoài niệm Đất phong vương ?
hiện thân động mái chèo kim cổ

nửa mặt phù sinh nép hậu trường

Ngoại Tập

Thần Tụng

Trước ngọn thần đăng
chập chờn gió lốc
lạc giữa tang thương
hồn nào cô độc ?

bao trời viễn ảnh chờ cuối quan san; một khối thiên tư nằm trong u ngục
lũ chúng ta
mây kẻ không nhà, tưởng dành bạc đức với nhân tình nên mê tràn tâm sự, có buổi
vò nhung xé lụa, chưa mời giăng một tiệc đà nhắc giọng Lưu Linh.

Trong giờ thoát tục, đã quyết vô tâm cùng thể phách thì đốt trọn tình anh, đòi phen
khóc nhạc, cười hoa, chẳng luyến mộng mười năm cũng nôi tình Đỗ Mục.

Chiều Thăng Long sâu xuống băng khuâng, cửa Đế Thánh bỏ ngõ, hằng gọi khí
đòi lạnh sương bay

Hồn Do Thái gió lên bát ngát, niềm tâm ý đi xa, luống ngại lúc trời thanh sao mọc.
Nhân thế bỏ hoài nhân thế. ồ ! bao phen dẫu bề ngậm ngùi giấc mộng Châu Dương, ai
đến đó xin bày riêng Ngự Uyển, còn khi Liễu ủ Đào phai.

Hồng nhan để mặc hồng nhan, ôi những trận cuồng phong tan nát cánh hoa Thục
Nữ ! Ta về đây thử đốt hết A Phòng, này lúc thành say, lửa bốc.

Mê thiên hạ vào một đêm hồng phấn, để ta quên nửa giấc u hoài.

Gọi sinh linh sang từng cuộc truy hoan, cho người tránh ngàn năm oan khóc.

Nhờ men phá hoại, xót giang sơn cười ngá cười nghiêng.

Mượn bút tung hoành, lỗi thời thể xoay ngang xoay dọc.

Hỡi ơi !

Lụy tài hoa vẫn đành đoán mệnh, có say đâu một làn hương thoảng ? có yêu đâu
một nét mày hờ ? sao còn ngộ, còn điên, còn dại ? trí cảm thông mờ ngủ dưới chân đèn.
Mộ nhan sắc đến nỗi vong tình, chẳng mê vì một bóng tiên qua, chẳng chết vì một bày
yêu đến, mà cũng hờn, cũng giận, cũng ghen, hồn lưu lạc mỉm cười trong đáy cốc.

Chúng ta đây :

Mấy lòng vương giả bơ vơ từ thuở suy vong, nửa cuộc đời giao tranh sâu đến tâm
tình gỗ đá, kẻ phong sương, người lự quán, dù chưa dựng kinh kỳ ảo tưởng đã xoay
nghiêng gác phấn, lầu son.

Từng đêm tình anh lang thang những chiều tái tạo, bốn mùa hôn phối hiện lên
thanh sắc cỏ cây, màu quân tử, nét văn khôi, tuy chẳng ơn mưa móc từ bi cũng bùng nổ
cành vàng, lá ngọc.

Nào hiểu đâu thiên lương lúc mờ , lúc tỏ, vì hiện thân chốc chốc mỗi hư huyền,
sớm rồi sớm nhớ màu xiêm mặc khách, vũ đài kia ai tình với ai mê ?

Sao chẳng biết hình hài là có, là không ? nhưng trường mộng đêm đêm hằng thắp
thoáng, ngày lại ngày thường nét mặt nhân gian, thế sự ấy nên cười hay nên khóc ?

Lũ chúng ta:

Một đoàn đấng tử, lấy bút thơ mà phác họa vũ trụ chi Tinh, lại truyền bá vô vi chi đạo, xét giang hồ chi khí cốt thực đã nên bốn phương huynh đệ, mười dặm thân sơ

Xóm quê nhà

Trăm họ thanh bình, dùng hương phấn để hình dung Giao Đài chi Cảnh, còn vun trồng Khoái Lạc chi Hoa, ngắm tuyết nguyệt chỉ ân tình cũng đáng một nét phù vân, nghìn vàng tơ tóc.

Làng Yên Hoa tha thướt dáng yêu đào, này sân hồng lý, nay là mái Tây Hiên, giao những bóng bào huynh, xá muội, gần đây cũng tư thất sơn vàng.

Chiều lưu đàng ngẩn ngơ đường xa mã, có bước hồi hương, có giờ ái mộ, chen những hồn du mục tha phương, ghé đầu chẳng giang sơn gấm vóc.

Đồng cảm, đồng tâm, ai nói gì vong quốc hận ? vì đây cũng Cửa Đình Thét Nhạc gọi hồn non nước tiêu sơ, sao chẳng muốn đeo bầu viễn thú, chớ phăng lòng tới Giang Nam ?

Một mình, một bóng, ta gọi chi cố viện tình ? mà đó thì bên gối Dâng Hương, cảm khói trường đình man mác, vậy cứ mơ làm tàu vân du, hướng thẳng sang Tây Trúc...

Phù dung bên phù thế, cõi nào thực cõi tiêu dao ?

Hồng phần lẫn hồng trần, đâu đã ví đâu ô trọc ?

Ta hát mà chơi, ta sống đó tuy hư lại thực, giữa chợ đời vất vưởng bóng sấu nhân, thì bán rẻ linh hồn cjo Quý, tìm Hỷ Thần kết bạn tâm giao !

Người cười cho thỏa, người ở đây dấu ác mà hiền, gần cửa mộ lạc loài hồn dị khách, hãy nhập chung tinh thể với Người, dùng độc dược thử lòng thế tục.

Lũ chúng ta

Xoay nhõn tiền lại ngắm hiện thân

lấy kỳ thư làm sách học

Trời đất ngủ trong chiều khói lửa

Hồn chập chờn bên cửa Dung Nhan

Gọi nhau vào cuộc bi hoan,

Ta thiêu thể phách giải oan hồn về

hồn lại đặt con mê con tỉnh

hồn lại bày đêm quạnh đêm vui

hồn xui rượu nói lên lời

khói dâng thành ý, nhạc cười ra hoa

hồn bắt ai tiêu ma ngày tháng

hồn giúp ai quên lãng hình hài

hồn từ siêu thoát phàm thai

sầu trong tà dục, vui ngoài thiện tâm

hồn ở khắp sơn lâm, hô hã

hồn sống trùm hiện tại tương lai

mệnh mang một tiếng cười dài

hồn lay bốn vách Dạ Đài cho tan

Hồn hồi hồn

hồn phá hoại điều tàn cuộc sống

hồn điểm trang áo mỏng đời tiên

hồn về nhập xứ thuyền quyên

mượn duyên bè nước làm duyên đá vàng

hồn thả bướm dựng làng Hồng Phấn

hồn tung bay bầy trận hương say
hồn gieo phách ngọt, đàn hay
quần hồng phát phối , hồn bay xuống trần
hồn môn trốn ái ân cánh nhạc
hồn đẩy đưa khoái lạc thuyên ca
trắng đêm mở nắp thu ba
mặt phai nét phấn, môi nhòa màu son
hồn hỡi hồn
nào đâu xứ cô đơn hồn ngự ?
nào đâu nơi lữ thứ hồn đi ?
phóng tâm ta đón hồn về
đắm say mỗi sớm, điên mê từng chiều
hồn hỡi hồn !
hồn bắc nhịp phù kiều trong rượu
hồn gọi câu “tiến tửu” bên hoa
hồng tô sắc mặt dương hòa
tiếng cười rạn cốc, lời ca nghiêng bình
hồn ngồi với Lưu Linh cuồng khách
hồn nhập vào Lý Bạch trích tiên
hồn xoay đồ núi ưu phiền
đốt tình cháy lửa cho quên Dáng Tình
hồn nhốt trí phù sinh vào hũ
hồn khép tay thế sự trong vò
gào to một tiếng : ô hô !
của ai này những cơ đồ không tên !
hồn hỡi hồn !
có hồn đây đảo điên vũ trụ
có hồn đây nghiêng ngửa giang san
vắng hồn lạnh lẽo nhân gian
say đâu nước biển, suối ngàn mà say ?
hồn hỡi hồn !
hồn vốn sẵn bàn tay hung lụa
hồn lại còn “cặp má hồng nâu”
hồn cho đơn thuốc nhiệm mầu
khêu lên ngọn lửa, tiêu sấu thế nhân
hồn thấu đáo phong trần lục địa
hồn cảm thông tình nghĩa năm châu
mê hồn ai phụ hồn đâu
cười trên nghìn cuộc bể dâu, thương đời !
hồn hỡi hồn !
ta gọi hồn chơi vui ngọn lửa
ta cầu hồn nức nở bài kinh
tổ mờ trong cõi U Minh
nghe ta hồn hỡi, có linh thời về !

Mặc sinh tử, ước thề khó dứt

tàn thịt xương, mệnh kiếp khôn sai
về đây ! từ Cửu Trung Đài
gió âm ty lạnh hình hài thế gian
hồn sầu bên cửa dung nhan
ta thiêu thể phách giải oan hồn về
thơ huyền diệu bốn bề khói tỏa
nhạc dị kỳ vạn ngã sao rơi
về đây, hồn hỡi ! hồn ơi !
tâm hương một nén muôn đời không tan...

Truyện Lòng

Em đến thăm tôi, nắng đã chiều
Hai lòng nghe rõ ý đìu hiu .
Vòng thu sắp sửa làm thương nhớ,
Lời nói ai trâm đến tịch liêu ?

Tôi kết thơ hoa mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể chuyện lòng thôi .
Bởi chùng em muốn sâu đôi chút,
Tôi mới bâng khuâng ngỏ mấy lời .

Em cũng im nghe câu chuyện lòng,
mắt buồn qua một thoáng mây trong.
Nghe tôi gợi ý vào thương mến,
em nghĩ làm sao để má hồng?

Tôi kể chuyện vàng êm ái xưa ,
có lời chân thực, có lời thơ,
Ý đem bát ngát hồn non nước,
Đặt giữa lòng thương - Em hiểu chưa ?

Tâm sự mong manh nói ít nhiều,
Em nhìn, lơ đãng, biết bao nhiêu!
Chiều thu, nắng đọng hàng mi biếc,
Tôi nghĩ trong lòng: Em cũng yêu ...

Bài Hát Mùa Thu

Hôm nay có phải là thu ?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về .
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cô thôn,
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà ?
Ngày em mới bước chân ra,

Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sâu .
Nắng trôi vàng chảy về đâu ?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu .
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã phiêu du trở về .
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mắt rồi!
Trời hồng, chắc má em tươi,
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh.
Em đi hoài cảm một mình.
Hai lòng riêng để mối tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn:
Đã trông thấp thoáng ngọn cò, bóng sương.
Lạnh lòng chẳng, gió tha hương?
Em về bên ấy, ai thương em cùng?

ghi chú:

bản in lần thứ nhất do chính tác giả vẽ bìa, minh họa tranh nền và trình bày.

bản đánh máy này thực hiện bởi Lê Ngọc Thạch Bích, Montréal Canada, 2007.